

SZERELMES DAL DUNAPENTELEÉRŐL

Kérded kedves, tegnap este
mért nem jöttem én;
— ujjászületni jártam lent
Dunapentelén.

Mint lány teste, kit meglesett
vágyódó kamasz,
feltárultak előttem a
meztelen falak.

Ily szerelmes, hidd el kedves,
nem voltam soha,
és szerelmem nem hagy cserben,
nem lesz mostoha.

S oly szerelmes lennél kedves,
milyen soha még,
— hogyha látnád, megcsodálnád
te is Pentelét.

Lányok hangját, ha hallanád,
hogy cseng énekük!
a fal épül s vele szépül
arcuk s életük.

Amerre jársz, malter és mész,
tégla, vasbeton,
s bármerre mész, bárhová nézz,
szökő falakon

keresd, vagy nem, megtalálad,
ott látod nyomát,
ő szervezett, ő győz veled,
ő vezet: — a Párt.

Ottan csillan, ottan villan
lányok homlokán
s felnőtt falak fölött lengő
zászlók pirosán.

Hangja szól, ha kong a vas és
csikordul daru,
— érces hangon messze zengő,
bízató szavú.

Falat növelsz, s ő is nevel,
nősz egy-egy araszt,
— hol sötét bújt, világot gyújt,
éjben fényt fakaszt.

Hogyha fázol, enyhet ő nyujt,
oltalmad, anyád,
hogyha jót szólt, vele nyílott
szólásra a szád...

Jöjj hát kedves, fogd kezedbe
égő arcomat,
égyünk együtt, lépünk együtt,
segítsd harcomat!

Tüzemben légy éltető lég,
salaktól az érc
hadd váljon el, így válik el
kedves, mennyit érsz.

Tűzben edzve életünk is,
mint a jó acélt,
milliókkal együtt lépve
küzdjük ki a célt.

... És mert mindez kemény harc lesz,
vigyázz, jól szeress!
— Kalapácsot, könyvet, nótát
és szuronyt szegezz!

JUHÁSZ RÓBERT

KASZÁSOK

— JEVGENIJ DOLMATOVSKIJ —

Fű és virág ma új termést ad:
Sarlóra érett az idén.
Lenyergelt lovainak szénát
Kaszál a Donnál egy legény.
Széles, nagy rendet vághat végig
Dalolva, mezítlábasan
A doni lovas. Föl-fölfénylik
Kaszája a dús sarjában.
A földre ejti kivirágzott
Termését a vad lóhere,
Hol visszatérő, új kaszások
Kanyarodnak a sorba be.
Egész év küzdelmét kiállta,
Uj ekét vasalt ez a nép —
Égeti most a munka láza
Kérges, paraszti tenyerét.
Ami fájdalom volt, legyűrte
Győzelmes hétköznapija már:
A felnövekvő sarjúfűbe
Nem tör gyenge arankaszál.
A Don mögött fényesen támad
A kéklő égre már a nap.
... Türelmetlenül rúgkapálnak
A fákhöz kötözött lovak.

Fordította: SZILY ERNŐ